

gen grotendeels zijn gedumpte en de grilligheid is gladgestreken.

Hoe is het resultaat? 'Total Life Forever' is vloeiender, vaak erg funky en op *Spanish Sahara* en *Two Trees* zelfs bijna trance-achtig. Dit is echt zo'n koptelefoonplaat om helemaal in op te gaan: laat jezelf overdonderen door de overlappende melodieën en de fantastisch in elkaar grijpende gitaarlijnen. Foals ('veulens') lijkt te behoren tot de zeldzame diersoorten, vergelijkbaar met The Cure, Talking Heads en Radiohead. Het is vandaag de dag een van de weinige Engelse gitaarbands die vastberaden klinken om nieuwe territoria te verkennen met het instrument.

Beste nummers: *Miami*, *After Glow*, *Spanish Sahara* en *Two Trees*.

Conclusie? Wij denken en hopen dat Foals nog een lange carrière voor zich heeft. Laten we deze geweldige band en deze prachtplaat koesteren. (WS)

cd BARRELHOUSE

VINTAGE BLUES (MUNICH)

Wat? Het vierde studioalbum van deze klassieke Nederlandse bluesformatie sinds de halverwege de jaren '90 weer bij elkaar kwamen. In tegenstelling tot eerdere albums bevat 'Vintage Blues' geen eigen nummers, maar alleen klassiekers van mensen als BB King, John Lee Hooker, Willie Dixon en Muddy Waters.

Waarom? Omdat ze een album wilden maken met muziek die hen al inspireerde toen Barrelhouse nog niet eens bestond.

Hoe? Net zoals deze bluesklassiekers oorspronkelijk werden opgenomen: met z'n allen opgesteld in een kring werd alles in één keer live ingespeeld. Alleen de instrumenten die dat nodig hebben werden uitversterkt, geen koptelefoons en geen overdubs.

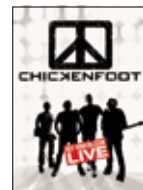
Is het wat? Jazeker, het livegevoel is

absoluut aanwezig. De band behandelt de oude nummers op aangename wijze, met uitstekende arrangementen. Heerlijk zoals die Fender Rhodes opeens verschijnt in opener *Oh Death*. En de gitaren van de gebroeders LaPorte klinken ook al zo goed: *basic*, maar met soul en echt 'vintage'. Bijzonder is ook de versie van *God Bless The Child* van Billie Holiday, dat Tineke Schoemaker alleen met banjobegeleiding zingt.

Conclusie? 'Vintage Blues' is een erg fijn album met nummers die zich reeds bewezen hebben, zeer muzikaal uitgevoerd door een van Neerlands beste bluesbands. (SF)

dvd CHICKENFOOT

GET YOUR BUZZ ON/LIVE FROM PHOENIX (EAGLE/PIAS)

Wat? Een volledige show uit de Amerikaanse tour van Chickenfoot in 2009, waarbij vrijwel het volledige debuutalbum langskomt. Daarnaast

krijgen we *My Generation* en *Bad Motor Scooter* voorgeschied, waarvan de laatste een klassieker is van zanger Sammy Hagar's eerste band Montrose.

Is het goed? Joe Satriani stijgt tot grote hoogten als lid van een band en met een backline die bestaat uit Marshall versterkers (in plaats van Peavey) heeft hij een sound waar elke rocker een moord voor zou doen. Hij speelt met een enorme vaardigheid en pentatonische precisie.

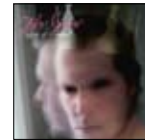
En verder? De bijgevoegde tourdocumentaire van een uur is een wat onsamenhangende, maar vermakelijke sneltrein door de wereld van Chickenfoot. Tot de hoogpunten behoren Michael Anthony die vriendelijk doch standvastig alle vragen aangaande Van Halen ontwijkt en het onvermogen van de hyperactieve drummer Chad Smith om ook maar

enigszins af te koelen. Daarnaast faalt Nigel Tufnell jammerlijk in zijn poging om een stoïcijnse Satch te interviewen.

Conclusie? Ondanks het onbegrijpelijke ontbreken van een songselectiefunctie is dit een zeer innemende dvd, die welhaast een van de laatste nagels aan Van Halen's reeds zorgwekkend vergevorderde doodskist moet zijn. (SB)

cd JOHN GRANT

QUEEN OF DENMARK (BELLA UNION/V2)

Wie is dit? John Grant is de voormalige frontman van de ondergewaardeerde Amerikaanse band The Czars. Hij had

eigenlijk helemaal geen zin meer om muziek te maken, maar werd overgehaald door de barokke, sterk door de jaren '70 beïnvloede Texaanse folkies van Midlake om een album op te nemen met hen als begeleidingsband.

Is het goed? Gelukkig ging Grant hiermee akkoord, want 'Queen Of Denmark' is een perfect uitgevoerde plaat, prachtig balancerend tussen authentieke melancholie en dubbelzinnige zwarte humor. Mensen die Midlake's koorvocalen en gebrek aan variatie normaalgesproken net te weëig vinden, zullen de arrangementen en het voortreffelijke gitaarspel hier des te meer kunnen waarderen. En dan hebben we het nog helemaal niet over Grant's soepele bariton gehad, die instant klassiek klinkt. Met zijn sublieme popmelodieën, terugkerende science-fiction-thema's en zelfs een nummer over Sigourney Weaver, verdient het kleurrijke songschrijftalent John Grant alle lof die hem ongetwijfeld ten deel gaat vallen.

Hoogtepunten: *Sigourney Weaver*, *Chicken Bones*, *TC And Honeybear* en *I Wanna Go To Marz*.

Conclusie? Sensationeel solodebuut. (OB)

5cd ICED EARTH

BOX OF THE WICKED (SPV/SUBURBAN)

Alweer een Iced Earth-box? Inderdaad. Deze keer de twee albums ('Framing Armageddon' en 'Crucible Of

Man') en bijbehorende ep's waarop slaggitarist en bandbrein Jon Schaffer zijn geniale *Something Wicked*-trilogie (drie nummers, twintig minuten) tot een wat langdradige rockopera (24 nummers, ruim twee uur) oprekte.

Voor de echte fan? Die heeft alles al. Behalve dat vijfde cd'tje met een door de ultieme Iced Earth-zanger Matthew Barlow gezongen versie van *A Charge To Keep* - het origineel op 'Framing Armageddon' is ingezongen door Tim Owens - en drie livetracks van Graspop 2008.

Hoe klinken die? Minder gepolijst dan hun meesterwerk 'Alive In Athens', maar alsnog erg goed. Goed genoeg om te horen dat de rechterhand van nieuwe bassist Freddie Vidales een kracht en een tempo heeft om te benijden. Troy Seele speelt zijn leads met veel meer bluesy pathetiek dan voorgangers Larry Tarnowski en Randy Shawer. Alleen jammer dat alle drie de nummers ook al op 'Alive In Athens' staan.

Eindoordeel? Een goedkope manier om de hele *Something Wicked*-reeks in één keer te bemachtigen, maar de fan in mij is teleurgesteld. Een compilatie van de ep's of - nog liever - het hele Graspop-optreden was beter geweest. Ook marketingtechnisch. (KP)

cd THE NATIONAL

HIGH VIOLET (4AD/V2)

Wie? Deze Amerikaanse indiesterron opereren vanuit Brooklyn, zijn de lievelingetjes van Pitchfork en werden

reeds wereldwijd geprezen door de pers. Ze keren nu terug met hun vijf-

Metalgitaargeweld

We worden ermee doodgegooid, maar we nemen ook de moeite om de krenten uit de pap te vissen. Het Noorse **Keep Of Kalessin** is zo'n krent, en een hele vette ook. Op

'Reptilian' (Indie/Suburban) mengt de groep allerlei extreme genres tot een kolkende brij, waarin de riffs en de ritmes om voorrang vechten. Track na track is gevuld met messcherpe gitaarpartijen van Arnt Grønbech alias Obsidian C, met het fenomenale slotstuk *Reptilian Majesty* als hoogtepunt. Leuk feit: met *The Dragon Tower* deed de groep mee aan het Noorse songfestival. **Nevermore** klinkt vervolgens beschaafd heavy, al blijft het gitaarwerk van Jeff Loomis op - hé,

dat is sterk - 'The Obsidian Conspiracy' (Century Media) loodzwaar. Wat hij uit zijn zevensnarige gitaar tovert, trekt het album ver boven de middelmaat uit. Luister vooral eens naar het titelnummer en *And The Maiden Spoke*: *old-school shredding* tegen een doordacht metaldecor. Heel veel gedraaid door uw hoofdredacteur is het album 'Curse Of The Red River' (Peaceville/ Suburban) van het Finse **Barren Earth**. Waarom? Omdat dit het beste Opeth-album is sinds Opeth's 'Watershed'!

Een vergelijkbare songopbouw, eenzelfde soort lyrische melodieën, maar dan met een iets scherper randje in de vocalen. Luister naar *Flicker* en je bent verkocht. En wat gitaristen Sami Yli-Sirniö en Janne Perttilä aan dubbele en/of duellerende partijen neerzetten is weergaloos.

Wie echt niks anders wil dan over de top shredwerk, die neemt zijn toevlucht tot 'Avalanche Of Worms' (Magna Carta) van het duo **Levi/Werstler**, doorgaans werkzaam in de groep Daath. Moedige snarenracerij waarbij alles geoorloofd lijkt en die stijlen ontstijgt. Bezoek hun website voor video-uitleg. (MvS)